

Iluzija sprave

Mag. Andrej Aplenc

Pravzaprav ne vem, zakaj pišem o spravi, saj je ta v tem času popolna iluzija. Berem časopise, s kakšno jezno ihto si nekateri kolumnisti in kolumnistke prizadevajo uveljaviti tezo, da je konec druge svetovne vojne določil zmagovalce in poražence in da naj sedaj ti desničarski poraženci že enkrat priznajo, da so izmeček človeštva. Mimogrede, beremo lahko tudi pravi oksimoron, ki je, da so za uradne kolumniste zahodni zavezniki uporabni samo, kadar naj se ve, kdo je zmagal, v vsem drugem pa Evropi in ZDA hudo nasprotujejo.

Nerad uporabljam citate, vendar sem nedavno v Pomislekih v Delu poleg vsega drugega prebral tole: » ... toda dejstvo je, da ne tedaj (tj. med vojno, op. p.) ne zdaj ni treba biti komunist, da bi bil protinacist ... « To seveda pri nas ni res. Je pa primer par excellence zanikanja dejstev, in če tudi ne bi bilo ničesar drugega, že to stališče kolumnistke Dela, ki je, kot je videti, uradno stališče prenovljenih komunistov, onemogoča spravo. Za spravo je namreč treba položiti na mizo vsa dejstva. Odločilno dejstvo pa je, da je komunistična partija prek OF z dolomitsko izjavo s smrtno kaznijo prepovedala odpor proti okupatorju mimo OF. To je slovenska posebnost, kaj takega ni bilo nikjer v Evropi. To je bila tudi osnova za državljansko vojno. V Franciji in na Poljskem so bila ločena odporniška gibanja pod vodstvom komunistov in pod vodstvom demokratov, vendar niti eni niti drugi niso drugim prepovedali pod smrtno kaznijo odpora proti nacistom in tudi medsebojnih spopadov med njimi ni bilo.

Tudi danes smo mi, ki se nočemo pokoriti sedanjemu dolomitskemu stališču prenovljenih komunistov, zato desničarji, revizionisti, na Brezjah mašujemo ob obletnici konca vojne in tako naprej.

Preden nadaljujem, samo retorično vprašanje, kdo so pa pri nas zares desničarji. Desničarji so po definiciji tisti, katerih orodje je kapital, doma in v davčnih oazah, ki ga uporabljajo za doseganje svojih političnih ciljev. Tako je v tujini in temu je v jugoslovanskem okviru že zdavnaj Milovan Đilas rekel Novi razred. Pri nas ga imamo v levičarski maškaradi. Za Delovo kolumnistko Đilas očitno ne obstaja in tako pač ne ve, da smo po koncu druge svetovne vojne dobili poleg 600 množičnih grobišč in okoli 100.000 pobitih, vključno z ženskami in otroki, ter poleg koncentracijskih taborišč tudi Novi razred. Vse to tudi še vedno imamo. Slovenci še nismo pokopali mrtvih in Slovenci še vedno toleriramo novi tajkunski razred.

Resolucija evropskega parlamenta z dne 2. aprila 2009 o evropski zavesti in totalitarizmu odločno in jasno obsoja vse zločine proti človeštvu in množične kršitve človekovih pravic, ki so jih zagrešili vsi totalitarni režimi. Mednje spada tudi nekdanji jugoslovanski socialistični komunizem. Naš slovenski parlament pa še po toliko letih ne more sprejeti

resolucije evropskega parlamenta in ni sposoben, da bi med totalitarne režime uvrstil tudi nekdanji jugoslovanski socialistični sistem.

To je v luči novega tajkunskega razreda razumljivo, kajti če bi obsodili komunizem, bi morali obsoditi tudi Tita in Kardelja, katerih spomeniki še vedno stojijo na starih mestih namesto v muzejih ali na pokopališčih, obsoditi pa bi morali tudi sami sebe, ker so vsa ta pretekla leta vedeli za Kočevski rog, Barbarin rov in okoli 600 drugih grobišč po vojni pobitih, pa so molčali. To je zanje težko moralno in pravno breme, ki se ga zgodovinsko ne bodo mogli znebiti. Tako imamo sedaj dokumentirane zločine proti človeštvu, krivcev za te zločine pa ne, imamo torej zločine brez krivcev. To je pravno, moralno in etično nevzdržno.

To stanje ima nedvomno velik vpliv na podzavest Slovencev. Upravičeno se ukvarjamo s finančnimi primanjkljaji, z revščino, v kateri živi okoli 250.000 Slovencev in njihovih otrok, z brezizhodnostjo položaja mlajše generacije glede zaposlitve, z bližajočim se kolapsom zdravstvenega sistema, ker ni ne denarja, ne zdravnikov, ne bolniških sester, in tako naprej. V podzavesti nas vseh pa je morbidna travma, da nismo pokopali svojih mrtvih in da nočemo poznati svoje zgodovine.

Vendar čas teče naprej. Če pogledamo rodbine vseh nekdanjih bogatašev v Evropi in Ameriki, njih in njihovih potomcev med bogataši ni več nikjer. Edina izjema, za katero vem, je bančna rodbina Rothschild. Vsi drugi so izginili, ni jih več. Nekoliko poenostavljeno, zgodbe gredo takole: prva generacija ustvari bogastvo, druga ga zapravlja, tretja pa ga dokončno zapravi. Na splošno torej vzpon in padec traja tri generacije tajkunov. Zaradi finančne krize pa je lahko konec naših levičarskih tajkunov prej.

Naši levičarski tajkuni – kot desničarji povsod po svetu – zlorablajo svojo finančno moč za doseg svojih političnih ciljev. Med temi cilji je tudi razkol Slovencev, kajti razdeljen narod je lahko obvladati. Divide et impera, so rekli že Rimljani. Zato imamo razkol in sprave še vedno ni. Temu pripomorejo tudi režimski mediji, ki so seveda pod finančnim diktatom naših levičarskih tajkunov.

Konec narodnega razkola in začetek sprave bo takrat, ko naših tajkunov ne bo več. Na to čakamo. **D**